

Kocsmagaléria Budakeszín

Egy kápolna esetében 50 év nem nagy idő; kocsmá esetén már jubileum; de ha egy kocsmá ötven éve nem változott, környezetében, tárgyaiban őrzi a régi világot egy olyan korban, aminek lényege az illékonyság – mindenképp érdemes, hogy ha márványba nem is, de papírra vessék.

A budakeszi Schmidt Kápolna Borozó ilyen. Fél évszázada, hogy ellenáll az időnek. Ez már-már megérdemli az intézmény címet. A vezetővel, *Aranyos Attilával* beszélgettünk.

– Már gyerekkoromban ismertem ezt a helyet – kezdi a kutatást emlékezetében –, persze még nem vendégként, bár néha-néha egy málna vagy jaffa nekem is kijárt. Édesapám törzshelye volt, ismerem minden szegletét, ismerem valamennyi vendégét. Jelzem, nemcsak helyből, Budakesziről térnek be hozzánk, vannak, persze nem napi rendszerességgel, visszatérő vendégeink Budapestről, sőt, az egész országból. Kirándulók, temetőjárók stb. Van, hogy

egyikük-másikuk évek múltán néz be, és őszintén megőrül, hogy itt valóban nem változott semmi. Nézze, azok a képek a falon már az én gyerekkoromban is ugyanott lógtak. Ha van lelke egy helynek, akkor talán a mi kis borozónknak a lelke ebben ragadható meg: hogy itt nem változik semmi. Csak annyi, amennyi föltétlenül muszáj, ami az élet rendje. Készült néhány éve egy tabló az akkori törzsvendégekről, látja, ott van az is a falon, néhányan már nem járnak ide, valahol másutt hörpölik el a mindennapi fröccsöt, már ha odafönt ismerik ezt az italt. De jó, hogy akik még itt vannak, néha rá-ránéznek, és olyankor emlékeznek a régi haverokra. Jó érzés tudni, ha majd egyszer

ő sem néz már be ide, lesznek, akik néha fölnéznek a poharukból, és emlékezni fognak a hajdani cimborára.

– Említette, hogy már édesapja is ide járt, de ön hogy került a pult mögé?

– Kerekes Misi csapost keregett, van annak már vagy huszonöt éve, kipróbáltam, hiszen nem volt idegen a közeg, és itt ragadtam. Tizenhetedik éve pedig már mint bérlő üzemeltetem a boltot a feleségemmel. Ketten vagyunk; hogy legyen egy héten egy szabad napunk, vasárnaponként *Soós Lajos* ugrik be a helyemre.

– Említette, hogy a hely egyik varázsa a változatlan-ság...

– Meg az emberek. Ez egy valódi kis közösség.

– Mondana példákat is?

– Nemrég az egyikük bejön, mondja, csőtörés volt nálunk, holnap jönnek a szerelők, de addigra ki kellene ásni a vezetékét, egyedül aligha bírja. Hamarosan akadt két-három jelentkező:

„Na, komám, holnap reggel ott vagyunk, megcsináljuk.” Gyakran tartjuk meg a születés- vagy névnapokat bográcsozás keretében, aztán vannak saját rendezvényeink, mint például a nyári lecsófőző verseny. *Mike Kelly* törzsvendégünk, a Nemzeti Színház amerikai születésű színésze pár éve itt tartotta új filmjének díszbemutatóját *Borda Misi* hathatós közreműködésével. A művész utána az egész kocsmát meghívta egy előadásra a színházába.

– Akkor pár szót arról is, amiért fölkerestem.

– *Bónyai Barbó* művésznő évek óta köztisztelőben álló vendégünk, az ő javaslatára volt, hogy megőrizve, sőt: megerősítve a hely retró jellegét, vizuálisan is fazont adjon ennek a helynek. Ebből született aztán a kiállítás ötlete: elkezdte rajzolni a kocsmá közönségét. A hónapokig tartó munka eredményét augusztus végéig láthatják, akik ide betérnek.

Bobosi Tzar

Bár a bor és a művészet ősidők óta összetartozik, mégis adódik a kérdés, hogy kivevődik egy nő egy kocsmába, ráadásul úgy, hogy törzsvendéggé válik, pedig nem is szereti az alkoholt. Ennyi kérdőjel talán elég volt, hogy megkeressem kérdéseimmel.

Bónyai Barbara budajenői születésű, Budakeszín élő képzőművész, aki legutóbb a helyi, Schmidt Kápolna Borozóban rendezett kiállítást.

– Minden egy viharral kezdődött, talán 2008-ban. Egy barátnőmmel menekültünk be ide, ez volt a legközelebb. Maga volt a tömény meglepetés, és valami egészen más, mint az a közeg, ahova addig tartoztam.

– Hova tartozott addig?

– Nyíregyházán végeztem a Művészeti Szakközépiskolában...

– Ez jó messze esik Budajenőtől.

– Nem véletlen. Ott belevetettem magam a nyíregyházi punk-underground életbe. Aztán második nekifutásra fölvettem a Képzőművészeti Egyetemre, amit végül szobrász szakon végeztem el, *Jovánovich György* tanítványaként.

– Nem éppen női szak.

– Sokáig, úgy 2006-ig éltem a művészek bohém életét. A kétezres évek közepén aztán valahogy belecsöppentem a politikába. Addig azt sem tudtam, ki az ország miniszterelnöke. Megmerítkeztem sok mindenben, ennek megfelelően csalódtam is eleget.

– Mi vitte a politikába?

– A művészet mellett mindig is érdekelt az emberi nyomorúság, szenvedés, ez máig fontos a számomra. Majdnem húsz éve, hogy elköteleződtem a zen buddhizmus iránt, amit máig nagyon komolyan veszek. Amikor először beléptem ide, a Schmidtbe, úgy éreztem, hogy nekem itt küldetésem van, nekem itt is meg kell váltanom a világot vagy amennyit lehet belőle. Az első látogatásom után szokásommá vált itt meginni a reggeli, napindító kávémat, itt lakom nem messze, aztán kezdtem bejárni esténként is, egyre több embert ismertem meg, mind többet beszélgettem velük, és úgy éreztem, ez egyfajta terápiás munka: nekik, de nekem is. Sokaknak ez a második, ha nem az első otthona. Aztán kialakultak entellektüel törzsasztalok is, szóval kezdett amolyan „romkocsmává” válni. Akkor határoztuk

Dolgoztam kőművesek mellett is, ha épp arra volt szükség

el, hogy elkészítem a Schmidt Facebook-oldalát. Attila jó munkatársnak bizonyult, ő egy igazi közösség-szervező, show man. Sokan fő bizalmasukként tekintenek rá, van, hogy záróra után hajnalig beszélget X-szel vagy Y-nak, ha éppen válságba jutott. Aztán arról is meggyőztem, állítsunk föl egy dobogót, hétvégén legyen zene.

– Jól tudom, ön is zenél?

– Rappelek, experimentális zenét is csinállok, de az nem igazán való ide. *Kyru* például rendszeresen föllép. Aztán, ahogy az már lenni szokott, egyik dolog hozza a másikat, elkezdtem a hely vizuális arculatát kialakítani, ami elsősorban az ide nem illő elemek eltávolításából és az autentikus megerősítéséből állt. Aztán ez a kiállítás...

– Hogy fogadták, mármint az alkalmi „modellek”?

– Jól, többen már meg is vették a portréjukat, de egyelőre, amíg a kiállítás tart, maradnak a falon augusztus végéig.

– Amúgy min dolgozik?

Mintegy húszezer, magam készítetem műtárgyat és vázlatot őrzök. Egy ideje, egy megbízatásom jóvoltából szerencsére vannak rendszeres művészeti munkáim. Nem sok, nem nagyok, de annyihoz elég, hogy megéljek. És hogy időm nagyobbik részében a művészettel foglalkozhassam.

Zoborai stb.